

или за Вавилоцкы или Израилскы царіе, кои то никогашъ толкозъ не сж докарвали паданіе-то си колкото когато сж ся стараяли, съ мѣркы на гледъ най-благоразумны, да ся укрѣпятъ на власть-тж си. ‘Богъ прѣмѣстя горы-тѣ, и тѣ не познаватъ’ (Іов. 9; 5).

“Като казвамъ това, азъ не мысліж че таквизъ благородни Князіе ся нуждаіжть отъ скромно-то ми мнѣніе; по азъ желаіж да испълниж единъ длѣжность, коіжто Германія има право да очаква отъ сынове-тѣ си. И така, като прѣдавамъ себе си на Ваше Августѣйше Величество и Ваши Свѣтлы Высочества, моліж вы, съ всѣко смиреномудріе, да не оставите непріятели-тѣ ми да излѣїжть вързъ мене ядъ който не съмъ заслужилъ.”

Лутеръ изреклъ тѣзи думы по Германскы, скромно, но съ много усърдіе и рѣшительность. Исказало ся желаніе да гы повтори и по Латинскы (понеже Императоръ-тѣ не обычалъ Германскій языкъ). Величественно-то Събраніе, което стояло около Прѣобразователь-тѣ, шумъ-тѣ, и вълненіе-то истощили силы-тѣ му. “Бѣхъ виръ-вода отъ потъ”, казалъ той отпослѣ, слѣдъ закрываніе-то на Діетж-тж, “и стояхъ посрѣдъ Князове-тѣ.” Фридрихъ Тунскій, тайный-тѣ съвѣтникъ ца Саксонскій-тѣ Електоръ, който по запо-